

og Institutioners Ministre, der for Tiden sidde ved Roret, de vælge kun humane Mænd, som ville veilede, det er dannede og kundstabsrige Mænd med Universitetsdannelse, de ville lægge an paa at staa sig godt, opad, nedad og til Siderne. Jeg vil ikke sige, at den ærede Ordfører gjør den Betragtning gjældende, men hvis han gjorde det, skulde jeg ikke modsig ham. Jeg tillader mig dog at mene, at det ikke er aldeles afgjørende; thi Sparekassinspektørerne ere som saadanne Kontrollerende og maa i Birteligheden sætte Kontrolens Udøvelse som Nr. 1. — Da et enkelt Medlem privat for mig har gjort en Bemærkning om enkelte Paragrafers Affattelse, vil jeg bemærke, at denne Lov ikke er en Lov for Kjøbmænd, men for Sparekasser, saaledes som de historisk have udviklet sig, og at man derfor i de enkelte Paragrafer, navnlig i Bestemmelsen om Navnet og om Konkurs ikke maa stille altfor stränge Forordninger til det, man ellers fordrer af god Handelspraxis. Jeg haaber, at man maa samle sig om Loven, at man, selv om Mindretallets Forslag forfattes, hvad jeg er belavet paa, saa dog vil vedtage Flertallets Forslag, i den Form, hvori det foreligger. Jeg vil endnu engang kun udtale, hvad jeg alt har tilladt mig at bemærke i Talens Løb, at der ikke i Udvalget har været nogen principiel Uoverensstemmelse om, hvad der var Bantvirkomhed og hvad der var Sparekassensvirkomhed, og at de helst bør holdes sondrede. Det, som bevirker Uoverensstemmelsen mellem Flertallet og Mindretallet, er Spørgsmaalet om, hvad der under de nu givne Forhold er det mest Praktiske, mest Hensigtsmæssige, mest Hensynsfulde og mest Gunstige for Sparerne og for den økonomiske Udvikling i det Hele taget.

Buch: Først skal jeg gjøre et Par Bemærkninger ligeover for den ærede Minister. Han udtalte forleden Dag, at, naar en Sparekassensbestyrelse foretog en Forandring i Vedtægterne, da skulde en saadan Forandring efter Ministerens Opfattelse approberes af ham. Jeg tror, dette er en vigtig Opfattelse; thi efter Lovforslaget skal en saadan Approbation ikke finde Sted, og det maa derfor vist bero paa en Feiltagelse af den ærede Minister. Smidlertid er det et saa overordentlig vigtig Punkt, at jeg tror, det vilde være nødvendigt for Thinget at faae en bestemt Udtalelse om, at Vedtægterne ikke behøve at approberes af Ministeren; thi den ærede Minister har jo bestemt udtalt dette, og jeg skal i saa Henseende tillade mig at oplæse et Par Ord af den ærede Ministers Udtalelser. Den ærede Minister siger: „Jeg tror, at, naar en Sparekasse har givet sig selv Vedtægter, hvori den siger, at den ikke maa give mere end 4 à 5 pCt. i Indskudsrente, kan den ikke gaa ud derover, før den har forandret sine Vedtægter, som skulle approberes af Ministeren.“ Det forekommer mig, at det er

tydelige Ord. Hvis det skulde være en vigtig Opfattelse af Lovforslaget, og Ministeren i Genhold hertil skal administrere denne Lov, saa vil jeg hellere have, at vi i Loven faae Bestemmelser og faae Vedtægter staaende fast; ellers vil det blive her, som det bliver med Hensyn til § 11 om Banker, at det Hele kommer til at hvile hos Ministeren, og der bliver kun lidt Ret tilbage for Sparekasserne og Sparekassensbestyrelserne. Naar den ærede Minister yttrede, at mit Forslag udenfor Betænkningen ikke er tilstrækkeligt, da har jeg allerede udtalt mig tilstrækkelig tydeligt herom i mit første Foredrag. Jeg har i mit Foredrag sagt, at det var nyttigt, om vi fik en Lov for alle Banker; thi det har vist sig, at der netop ved Banker er stet store Tab, hvorimod der ved Sparekasser ikke er stet noget som helst Tab. Det er min Opfattelse, at vi begynde fra den feile Ende, naar vi tage Sparekasserne først og lade Bankerne ligge. I hvert Fald burde de gaa jævnsides. Det er Hensigten med mit Forslag. Nu mærker jeg nok, at der ikke er stor Tilbøjelighed til at stemme for dette Forslag her i Thinget. Det er ogsaa muligt, at jeg tager feil, og at det, selv om Sparekasseloven bliver vedtagen, dog skulde være muligt senere at faae en Banklov; men jeg tillader mig imidlertid at belivle det. Jeg tror, det vil være vanskeligt senere at faae en Banklov, hvis vi først faae Sparekasseloven til at gaa igjennem. Jeg vil derfor ikke tage mit Forslag tilbage, skjøndt jeg nu ikke venter, at mange af Thingets ærede Medlemmer ville stemme for det, men jeg vil dog alligevel give dem Leilighed til at stemme derover. Det fremgik klart af flere ærede Medlemmers Udtalelser baade de, der kom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) og ogsaa fra den ærede Ordfører og flere, at § 11, som jeg omtalte i mit første Foredrag, netop gaar ud paa at overgive disse Banker, der have Sparekassensafdelinger, fuldstændig til Ministeren. Det er netop det, som jeg sætter mig imod. Jeg er enig med de Medlemmer, der sige, at det var ønskeligt, at vi kunne faae en Adskillelse mellem Banker og Sparekasser, og at vi ad naturlig Veie kunde faae Bankerne reducerede til Fordel for Sparekasserne. Jeg kan imidlertid ikke se, at netop den Veie, som der gaas i § 11, — jeg mener Flertallets § 11, — er tilfredsstillende for Andre end maasse netop det ærede Udvalgs Flertal selv. Vilde det ikke være langt fornuftigere og rigtigere at gaa den Veie, som jeg antydede i mit Foredrag, og med Hensyn til hvilket jeg er tilbøjelig til at stille yderligere Forslag til 3die Behandling. Det har ogsaa glædet mig at se, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), ogsaa er staaet ind paa denne Veie; han udtalte nemlig om § 11, at man skulde gaa den Veie at sige rent ud til de Banker, som have Sparekassensafdelinger. Nu ere vi her komne til Erkjendelse af, at netop denne Sammenblanding